

*Wierzę w Chrystusa
Króla Wszechświata*

Okres zwykły

KULTURA

ISBN: 9788387487836

Wydawca: Archidiecezja Poznańska

Redakcja: ks. Szymon Stułkowski

Ilustracja (str. tytułowa): Agnieszka Wiśniewska i Julian Świetlicki - AR CherryBestGroup

Drukarnia: Zakład Poligraficzny Moś & Łuczak sp.j.

WPROWADZENIE

Wierzę w Chrystusa Króla Wszechświata to hasło, które będzie nam wyznaczać drogę działania. Tym słowom podporządkujemy zadania szczegółowe, mające na celu realizację tegorocznego programu duszpasterskiego w okresie zwykłym roku liturgicznego.

Wyznanie to oznacza, że żyjemy prawdą, którą przypomniał papież Franciszek: „Jezus jest centrum wszystkich rzeczy, jest ich początkiem. Bóg dał Mu pełnię, całość, aby w Nim wszystko pojednać ze sobą” (*Homilia*, 24.11.2013 r.). W homilii podczas ubiegłorocznej uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata wyjaśniał: „Apostoł Paweł daje nam bardzo głęboką wizję centralnego miejsca Chrystusa. Przedstawia Go jako pierworodnego wobec każdego stworzenia: w Nim, przez Niego i dla Niego zostało wszystko stworzone. On jest centrum wszystkich rzeczy, jest ich początkiem. Bóg dał Mu pełnię, całość, aby w Nim wszystko pojednać ze sobą (por. Kol 1,12-20). Obraz ten pozwala nam zrozumieć, że Jezus jest centrum stworzenia. Z tego względu człowiek wierzący winien uznać i przyjąć w swym życiu owo centralne miejsce Jezusa Chrystusa, w myśli, słowie i czynie. Gdy gubi się owo centralne miejsce, bo jest ono zastępowane czymś innym, wynikają z tego jedynie szkody dla otaczającego nas środowiska i dla samego człowieka”.

Ojciec Święty przypomina dalej, że „Chrystus jest nie tylko centrum stworzenia, ale także centrum Ludu Bożego (...). Chrystus, potomek króla Dawida, jest »bratem«, wokół którego tworzy się lud, który troszczy się o swój lud, nas wszystkich, za cenę swego życia. W Nim jesteśmy jedno, jeden lud, zjednoczeni z Nim dzielimy tę samą drogę, ten sam los. W Nim mamy swą tożsamość jako lud.

I wreszcie Chrystus jest centrum historii każdego człowieka. Jemu możemy przedstawić radości i nadzieje, smutki i niepokoje, z których utkane jest nasze życie. Gdy Jezus jest w centrum, to rozjaśniają się nawet najciemniejsze momenty naszego życia i daje On nam nadzieję”.

Episkopat Polski w liście na uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata z 25 listopada 2012 r. podkreślał, że „niestety, od samego początku brakowało głębszego rozumienia królewskiej godności Chrystusa (...). Podobny brak

głębszego spojrzenia na prawdę o królowaniu Chrystusa ujawnia się też obecnie”. Wspomniane „Królestwo Boże przychodzi w Jezusie. Pan Jezus rozpoczął swą misję od znamienych słów: »Czas się już wypełnił. Przybliżyło się do was królestwo Boże! Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię« (Mk 1,14-15). W ten sposób zwiastuje początek królowania Boga wewnątrz dziejów świata i rodzaju ludzkiego, poprzez zamieszkanie Boga pośród nas”. Biskupi przypominali, że „Królestwo to wkracza w nasze codzienne życie, gdy modlimy się słowami: »Ojczy nasz, któryś jest w niebie, (...) przyjdź Królestwo Twoje!« i gdy w Komunii św. przyjmujemy uwielbione Ciało Jezusa”.

Mając świadomość, że okres zwykły roku liturgicznego obejmuje czas wakacji i urlopów warto podkreślać, że jest on szczególną okazją do świadectwa o Jezusie w miejscu wypoczynku. W tym czasie ważne jest „(...) zaangażowanie świeckich w uprawianie apostołstwa poprzez szerzenie Ewangelii i uświęcanie. Służyć temu może przede wszystkim świadectwo życia, ale należy pamiętać także o szukaniu okazji do głoszenia Chrystusa słowem wobec wierzących, jak i niewierzących. Ważnym zdaniem jest również wyjaśnianie współczesnych problemów w świetle zasad chrześcijańskich [zob. DA 6]” (*Synod Archidiecezji Poznańskiej 2004-2008*, T. 2, *Statuty*, s. 223).

Sierpień będzie okazją do propagowania postaw wstrzemięźliwości od napojów alkoholowych i ukazywania chrześcijańskiego stylu życia. Wcześniejsze wspomnienie św. Krzysztofa stwarza możliwość zwrócenia uwagi na świadectwo przestrzegania przepisów o ruchu drogowym, a także na – płynącą z przykazania miłości – odpowiedzialność kierowców za życie własne i bliźnich.

Odrębną sprawą jest promowanie czasu wakacyjnego jako szansy zadbania o umocnienie więzi rodzinnych i relacji z Bogiem poprzez uczestnictwo w rekolekcjach wakacyjnych, pielgrzymkach, dniach skupienia czy podjęcie propozycji przedstawianych przez różnego rodzaju grupy formacji duchowej.

Centrum działalności duszpasterskiej tego okresu pozostaje ciągle Dzień Pański. Jego świętowanie jest podstawą i rdzeniem całego roku liturgicznego oraz jednym z istotnych elementów budowania kultury przenikniętej duchem miłości i wzajemnego zrozumienia, a także źródłem dynamizmu ewangelizacyjnego i solidarności społecznej. W okresie wakacji nie można zapomnieć o obowiązku uczestnictwa we Mszy św. Niech ten dzień stanie się również miejscem przypominania, że „(...) nowa wyobraźnia miłosierdzia, do której wzywał św. Jan Paweł II, powinna wyrastać z zakorzenienia chrześcijan w tajemnicy Boga, który jest Miłością. W sposób szczególny winna ona być owocem życia Eucharystią. Wierni w Archidiecezji Poznańskiej winni postępować tak, by ubodzy czuli się pośród nich jak u siebie w domu (por. NMI 50). Solidarność z ubogimi jest świadectwem wiarygodności Kościoła” (*Synod Archidiecezji Poznańskiej 2004-2008*, T. 1: *Dokumenty*, nr 27).

W okresie powakacyjnym, obok wielu innych inicjatyw, warto zwrócić uwagę na Tydzień Kultury Chrześcijańskiej organizowany w parafiach archidiecezji. Chodzi o to, aby nie tylko kontynuować, ale coraz bardziej doskonalić formę przekazu, ubogacając ją o nowe przemyślenia na temat kultury św. Jana Pawła II, Benedykta XVI i Franciszka.

ks. Adam Przybecki